

Ordre i llibertat a Catalunya

written by Marc Gafarot | 23 d'agost de 2017

Qualsevol procés revolucionari, i la independència de Catalunya és revolucionària en un sentit polític que no social ni econòmic, acostuma a trobar una sort de desllorigador, una circumstància inesperada i probablement no volguda, que canalitza i provoca l'arribada de l'esperat canvi. No sabem, encara a hores d'ara, si els atemptats amb segell gihadista de la setmana passada a Barcelona i Cambrils, certament no desitjats per ningú i encara menys pels independentistes, esdevindran els "desllorigadors" d'aquest canvi. Ara bé, el que si hem pogut percebre és una inqüestionable desaparició de l'Estat –espanyol– i les seves estructures durant aquests durs i feixucs dies que s'han viscut, i encara es viuen, arreu de Catalunya.

El temps dirà si el conjunt d'actuacions dels diferents cossos policials han estat encertats i correctes. També ens dirà si el grau de coordinació era òptim o deficient i si l'acompanyament i lleialtat polítics per sobre d'altres contingències doctrinàries, molt necessaris en aquests casos, han presidit les relacions de les diferents institucions implicades. No és el moment de cercar nous culpables; de culpables ja en tenim i són aquestes cèl·lules criminals, ara feliçment sembla que ja del tot desnortades. Tanmateix, en la ment de molts a Catalunya una ombra allargada es veu projectada a la zona institucional de l'Estat, que en el seu anhel polititzador podria haver posat bastons a les rodes als propis serveis de seguretat espanyols i dificultar les tasques de detenció dels criminals, i fins i tot, la transmissió d'informació molt rellevant per detectar els integrants dels escamots assassins i ulteriorment la seva detenció i anihilació. En aquesta línia, els cossos i les forces de seguretat de l'Estat serien també víctimes d'aquestes erràtiques polítiques, ja que no gaudirien de l'ambient

propici per poder desenvolupar amb plenitud la seva feina. Una feina encomiable, i que ha salvat moltes vides a l'Estat espanyol, Catalunya inclosa.

Sabut és que el risc zero o la seguretat absoluta són una quimera, més tenint en compte el *modus operandi* radicalment indiscriminat dels terroristes islamistes. Aquests atemptats, amb el record sempre molt proper a les víctimes i llurs famílies, ens haurien almenys de servir per reflexionar amb relació als reptes i perills en matèria de seguretat que tindrà la Catalunya-Estat. Entre aquests reptes, un, el de l'islamisme, en sobresurt amb nom esgarrifós i ben propi. El terrorisme islamista no es combat només amb obligades i necessàries operacions policials o igualment amb missions militars o d'intel·ligència a zones calentes, com l'Orient Mitjà. L'islamisme cal escapçar-lo d'arrel i en aquesta comesa cal endegar una tasca molt seriosa i holística en què l'educació, les escoles, la cultura, el diàleg interreligiós, la propagació d'uns determinats valors –els occidentals–, a més de l'acció policial i militar, hi jugaran un rol molt significatiu.

És hora d'acabar amb el bonisme i la ingenuïtat, tan típics d'una part de la nostra societat que viu eternament amb un irremeiable complex de Peter Pan. És hora també d'obrir els ulls davant una realitat incòmoda però plenament existent al nostre país i arreu d'Europa. Aquells imams o seglars que no respectin els drets humans, la civilització occidental i les llibertats democràtiques i cíviques o el rol de la dona en el món actual han de ser perseguits, pel bé de la nostra societat i, no ho oblidem, pel bé dels musulmans que viuen a Catalunya i detesten, tant com nosaltres, el que una colla d'assassins i indesitjables reivindica en nom del Profeta. Aquests atemptats han de ser un breu parèntesi, un accident en el caminar del nostre país cap a la llibertat nacional. No oblidem que sense seguretat no hi ha llibertat ni reconeixement, i això algunes ments perverses ho devien pensar en el mateix moment dels

atemptats. La destacable i lloada feina de la Policia catalana ha demostrat al món, i especialment a nosaltres mateixos, que potser el nostre país està més preparat del que hom pensava per als reptes de ser un estat amb plena sintonia i complicitat amb l'exigent i disciplinada comunitat internacional.

Desllorigador o no, la barbàrie de la passada setmana ens ha de fer més forts i solidaris amb el món, refermar els nostres valors de pau i convivència i no perdre de vista que un poble valent i resolut té cabuda en un món com el d'avui ple de reptes i desafiaments però també d'oportunitats. La tristor i el dol per la matança viscuda a Barcelona i Cambrils ens acompanyarà durant molt temps, però en aquests moments impenitents hem après que estem preparats per assumir el nostre paper de majoria d'edat en un món de moviment trepidant i canviant. Diu l'historiador John Elliott que els antics furs catalans reconciliaven amb admirable harmonia els valors sovint conflictius d'ordre i llibertat. Doncs això mateix i sense novetat, com es feia abans, per la Catalunya independent que entre tots hem de construir i consolidar.